

?El joc dels disbarats

El món occidental no estava preparat per a la covid. Els efectes devastadors eren incalculables... però, i els econòmics? L'impacte sanitari ha estat sec, brutal, cruel, però la sagnia a nivell comercial, laboral i financer s'escenifica com una llarga agonia en què molts no aconsegueixen veure la llum al final del túnel.

Il·lustració: Jaume Gubianas i Carles Claret.

Mentre es recompten infectats, morts i -des de fa unes setmanes- també vacunats, els càlculs al voltant de la destrucció de llocs de treball, pimes arruïnades i autònoms que han hagut d'abaixar la persiana fan feradat. Espanten perquè han fet saltar l'estucat -prim com el paper de fumar- que maquillava les desigualtats socials, l'esvoranc entre rics i pobres o els entrebancs de la joventut amb un horitzó boirós i descoratjador. La realitat de les persones vulnerables les mostra més vulnerables que mai. Hi ha emergència social i fatigues, massa fatigues. De la pandèmia, del desgovern, de la inacció política, de la impunitat, de la descaradura de l'extrema dreta... Alguns experts afirmen que la sortida d'aquesta crisi sobrevinguda a la pandèmia serà ràpida i la reactivació econòmica no tardarà en el moment que assolim la *normalitat*.

Però, mentrestant, l'*anormalitat* està corcant els fonaments de la xarxa industrial del país i corsecant les aspiracions de moltes pimes i autònoms, els veritables remers de la galera del PIB català, que navega a contravent. Hi ha urgències, la qüestió és ben clara, i tant les administracions com els serveis públics demostren, un dia sí i l'altre també, que, per a les grans decisions, es mouen com tortugues (als ministeris i a les conselleries, que no tot és culpa d'Espanya). Els ajuts no es tramiten àgilment, volen coloms a tort i a dret i la classe política fa promeses que no es compleixen perquè el virus no perdona, sobretot el de la mediocritat. Això sí, les mesures imposades per

contenir la pandèmia, cada cop trepitgen més les llibertats individuals dels ciutadans que desitjarien que la contribució que fan a la salut comunitària és correspongués amb la mateixa celeritat a l'hora de rebre suport per tirar endavant, generar riquesa i llocs de treball, reduir la pressió impositiva o no aprofitar la campanya de la renda per tornar a les arques públiques els rescats concedits a la bestreta. Mentre ens distraiem veient si la corba s'enfila o s'aplana, mentre molts pateixen, alguns fan l'agost o s'agafen a la poltrona. Un joc dels disbarats sense aturador.

[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista **El Pou de la gallina** del mes de maig de 2021. En la mateixa revista, ja disponible als quioscos i llibreries de Manresa, s'hi pot llegir el reportatge "L'impacte d'un any de covid en els serveis" de Marc Prat.

[/despiece]